

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete1990
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

28 Ekim 2026 S.135

Zaferi Göze Alıyor Muyoruz?

Yıkımı, kopuşu, muazzam bir "düzensizliği", dünya burjuvazisinin o dehşetli öfkesini üzerine çekmeyi göze alamayanın silinip gideceği bir dönemdeyiz. Kendi rutininin bozulmasını göze alamayanların başarı şansı yok. Tüm alışkanlıklar atılmalı, düzenle kurulan bütün bağlar kopartılmalı.

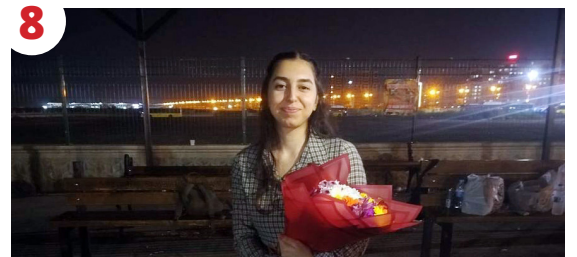
Devamı 2. sayfada...

Fransa'da
Halk Devrime Yürüyor!

Diyarbakır'da Yeniden Eylem

Kübra Yeşilova Tahliye

Para Var

Nihai Kopuşa Doğru

Zaferi Göze Alıyor Muyuz?

Manşet

Küresel ayaklanma hız kesmiyor. Dünya devrimi dalgası çeşitli bahanelerle emperyalist merkezler başta olmak üzere tüm kıyıları dövmeye devam ediyor.

Her şeyi "protesto gösterileri" olarak görmek, öyle kodlamak, o sınırlara hapsedmek yaygın bir alışkanlıktır bizim sosyalist harekette... Tam da köhnemiş Avrupa'nın düşünce yapısına uygun bir şekilde. O kadar ki, "bizde neden böyle olmuyor" öykünmesi, imrenmesi, hatta kıskaçlığı eşliğinde kodlanıp duruyor kitle hareketleri.

Ateşli isyanları ve ayaklanmaları "protesto" olarak etiketlemek, verili düzene halel getirmemek adına tercih edilir bir durum. Burjuva dünya bu nedenle kullandığı dile her zaman özen gösterir. Dünyayı burjuvazinin gözünden izleyenler, özellikle Avrupalı kafasına öykünen "solcu" kesim, doğrudan alıp kullanır bu dili. Her şeyden önce burjuva sınıfla ve düzenle olan köprüleri atmamak adına, ondan kopmamak adına önemlidir bu dil. Ve dil, düşünmenin temelidir. İnsan diliyle düşünür. Düşündüğünü dile getirir.

Avrupa burjuvazisi deneyimlidir. Ortaçağdan modernizme geçişte bitmek tükenmek bilmeyen savaşlardan, kıyımlardan sonra "sivil toplum" adıyla açılan alanlarda "muhalafet" kendi düzeninin vazgeçilmez dayanağı haline getirmekte mahirdir. "Demokratik gelenek", kan denizinin içinden doğmuştur orada. Dahası, bu esnekliği destekleyen iktisadi bir zemin vardır. Emperyalist olmanın getirisini tepe tepe kullanır.

Bizim gibi bağımlı ülkelerde sermaye sınıfı ne kadar deneyimli olursa olsun, nasıl bir devlet geleneğine yaslanırsa yaslansın, emperyalist burjuvazinin birikim ve imkanlarından yoksundur. Sınıf çatışması ister istemez hızla en uç noktaya varır. Bu yüzden sosyal reformistlerin, "sivil toplumcuların", Avrupa yancısı "solcuların" umdukları "protesto kültürü" gelişmez bir türdür. Tersine, her hareket, karşısındaki muazzam engelleri yara yara ilerler, vuruşur, savaşır. Dünyada "68 Hareketi" öykünülesi bir kalkışma, bir "protesto dalgası" iken, bizde ve bizim gibi ülkelerde bir devrim hareketi olarak cisimleşir mesela. Her büyük toplumsal patlama, doğrudan düzeni hedefler, onunla kıran kırana birbirine girer.

"Protesto kültürü"ne övgüler düzen iktidar yoksunu muhalifler, ne emperyalist merkezlerdeki hareketin derinliğini kavrayabiliyor, ne bizim gibi ülkelerdeki hareketin daha ilk adımda aldığı sert biçimi. Artık küresel devrimci durum ve küresel iç savaş şartlarında dünyanın herhangi bir yerinde patlak veren hareketin muazzam devrimci niteliğini kavrayamamak, bunu "protesto gösterileri" etiketiyle sıradanlaştırmak, burjuva düzenden umudunu asla kesmeyen sosyal reformizmin akıl tutulması olabilir ancak!

Bir devrim dönemindeyiz. Dünya hiç olmadığı kadar çalkantılı. Artık dünya burjuvazisi için hiçbir yer "güvenli liman" değil. Devrim, her tür düzenin alt üst oluşudur. Yıkımı, kopuşu, muazzam bir "düzensizliği", dünya burjuvazisinin o dehşetli öfkelerini üzerine çekmeyi göze alamayanın silinip gideceği bir dönemdeyiz. Kendi rutininin bozulmasını göze alamayanların başarı şansı yok. Tüm alışkanlıklar atılmalı, düzenle kurulan bütün bağlar kopartılmalı.

Lenin'in yüz yılı aşkın süre önce bolşeviklere sorduğu soru, şimdi bütün yakıcılığı ile önümüzde duruyor: Zaferi göze alacak mıyız? Çünkü burada "zafer" emperyalist mali sermayenin, dünya burjuvazisinin dehşetli öfkelerini üzerine çekmek demek.

Fransa'da Halk Devrime Yürüyor!

Editör

Fransa'da halk devrime yürüyor! Fransa devleti ve hükümeti, bütün güçlerini ortaya koymalarına rağmen, ayaklanmayı bastıramıyorlar.

Macron, Fransa'nın bu kokainman başkanı, tehdit üzerine tehdit yağdırıyor. Devletin tüm olanaklarını ve temel kurumlarını, polisi, askeri, istihbarat servislerini harekete geçirdi. Bunların hiç biri kar etmedi.

Ayaklanmacılar gençlik, işçi sendikaları Macron'un tehditlerine, Fransa devletinin şiddetine meydan okuyarak sokaklara çıktılar ve yine çıkacaklarını ilan ettiler. Geçen hafta sonu Paris'te; Fransa'nın, hatta emperyalist-kapitalist sistemin kalbinde iki yün bin kişi; Fransa'nın genelinde milyondan fazla kişi caddeleri, meydanları, sokakları doldurdu. Hedef Macron'du, Macron şahsında kapitalist sömürü sistemini yıkmak; yerine daha iyi, daha yaşanabilir bir sistemi yani sosyalizmi getirmek. Milyonlarca kişi sömürü sisteminden kurtulmak, özgür, eşit yaşayabilecekleri bir toplum kurmak. Bu sosyalizmdi. Şüphesi olanlara Paris meydan ve caddelerinde binlerce kişi tarafından bir ağızdan okunan Enternasyonal marşına kulak versin, durumu anlar.

Fransa'daki ayaklanmayı nasıl tanımlamak gerekiyor? Bu, geçmiş ayaklanmaların basit bir tekrarı, bir ikinci baskısı mı? Başka bir ifadeyle, Eylül ayının ortalarından beri devam eden ayaklanma, arkasında iz bırakmadan sönüp gidecek ve Fransız burjuvazisi,

"nerede kalmıştık" diyerek yoluna devam edecek mi?

Ayaklanmayı doğru tanımlayan, tam karşıt cep-heleri temsil eden iki temel kutup var. Biri anti komünist cephesinin liderliğine soyunan, her sabah güne komünizm korkusuyla uyanan ABD Başkanı Trump'tır. Diğer kutbu, komünizmi temsil eden Leninistler var. Fransa'da olan bitene "Devrim" diyenler, birbirinin tam zıttı bu iki taraf oldu sadece.

Öncelikle şu olgunun altını çizmek gerek: Yaklaşık bir buçuk aydır bütün şiddetiyle devam eden ve daha da şiddetleneceğinin işaretlerini veren bu ayaklanma, dört başı mamur gerçek bir halk ayaklanmasıdır.

Burjuva basının ayaklanmayı, sınıf içeriğini gizleyecek şekilde, bir "gençlik", hele de öğrenci gençlik ayaklanması olarak göstermeye çalışması boşunadır. Güneş balıkla sıvanmaz. Ayaklanma işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul kitlelerin, yaşamdan kovulan işsiz işçilerin, geleceği karartılan ve bir savaşla yok edilmek istenen gençliğin kendi varlık koşullarından gelen taleplerden doğdu.

"Doğdu" diyoruz, çünkü bu önceden planlanmış, kışkırtılmış, örgütlenmiş bir ayaklanma olarak ortaya çıkmadı. Herkes biliyor artık, ayaklanma, lise öğretmeni bir avuç kişinin en temel en basit hakları için okul önünde başlattıkları eylemle start aldı. İşlerin bu noktaya geleceğini, kendileri dahil, kimse ne biliyor, ne de tahmin ediliyordu.

Öyleyle, birinci dersimiz: Gerçek bir halk ayaklanması kıskırtılmaz. Ayaklanmanın sözünü ettiğimiz nedenlerle ortaya çıkmış olması, onun güçsüzlüğünün değil, gücünün; köklerinin halk yığınları arasında ne kadar derin, ne kadar sağlam olduğunu ifadesidir. Lenin'in devrimler "yapılmaz", devrimler "doğar" ifadesinin gerçek anlamı budur.

Başka amaçlarla söylemiş olsa da, tam da ABD Başkanı narsistin söylediği gibi bu bir isyan değil, bu bir devrimdir.

Fransa'da süren halk ayaklanmasının zaafı yok mu? Elbette var ve üstelik bunlar yaşamsaldır. Devrimin, halk ayaklanmasının (burada bir ve aynı anlamda kullanıyoruz) hükümeti yıkıp iktidarı ele geçirmek üzere, "devlet kurumlarını ele geçirin" kararını verecek bir otoritesi yok anlaşılan. Böyle bir otorite yokluğu, her gerçek halk ayaklanmasının, her devrimin aşıl topuğudur. Yine şu cahil, narsist, küstah Trump'a dönüyoruz. 28 Şubat'ta siyonist İsrail'le İran'a karşı başlattıkları savaşın ilk günlerinde, henüz evlerine dönmemiş İranlı ayaklanmacılara ne diyordu bu adam? "Devlet kurumlarını ele geçirin" diyordu. İranlı ayaklanmacıların onu dinlememesi ayrı bir konu, ama bu adam bir iktidarın nasıl yıkılacağını, sosyalist, komünist geçinen pek çok kimseden daha iyi biliyor; bu kesin.

Öyleyse ikinci dersimiz: Her devrimin, her gerçek halk ayaklanmasının kararlı bir otoriteye, kendini Geçici Devrim Hükümeti ilan edecek bir odağa; ayaklanma halindeki kitlelere politik hedefi gösterecek; yeni topluma açılan ilk kapı olarak politik iktidarın, devlet kurumlarının ele geçirilmesi talimatı verecek bir yapıya ihtiyacı var. Şimdiye kadar gördüğümüz şey, Fransa'da

Bir burjuva toplum kaynama noktasına gelmişse yani toplumsal patlayıcı büyük ölçüde birikmiş, toplumsal durum kuru bir bozkıra dönmüşse, en ufak bir kıvılcım ortalığı tutuşturmaya yeter.

böyle bir odağın olmadığıdır. Bu konuda yanılmış olmak, en büyük dileğimizdir.

Küstah ve narsist Trump, "toplumlar kaynama noktasında" demiş, doğru demiş ve tam da bu nedenle, başta İtalya, İspanya gibi emperyalist devletler olmak üzere, bütün kapitalist devletlerde hükümet ve devletlerin paçaları tutuşmuş.

Bir burjuva toplum kaynama noktasına gelmişse yani toplumsal patlayıcı büyük ölçüde birikmiş, toplumsal durum kuru bir bozkıra dönmüşse, en ufak bir kıvılcım ortalığı tutuşturmaya yeter. İspanya, Fransa, İtalya, Arnavutluk buna canlı örnektir. Bizdeki Gezi Ayaklanması, bir başka örnektir.

Fransa, yalnızca Fransa değildir. Fransa emperyalist-kapitalist dünyadır. Fransa, aynı zamanda Türkiye'dir. Bütün emperyalist-kapitalist dünya Fransa'ya dönüşmekten korkuyor. Trump'ın sabah akşam komünizm hayaleti ve korkusuyla yatıp kalkması da bundandır. Bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde korku bacayı sarmışsa, Türkiye'yi, Türkiye'nin dinci faşist iktidarını, faşist devleti bu korkudan azade düşüneyiz.

Fransa'daki halk ayaklanmasının daha ilk günlerinde "işe uyanan" Bahçeli, anında parmak sallamaya başlamıştı: "Fransa'ya heveslenmeyin". Yaklaşık yirmi-yirmibeş gün sonra bu sefer Erdoğan sopayı eline alıp bütün

gücüyle sallıyordu:

"Fakat Avrupa'nın kimi ülkelerinde yaşanan olaylardan cesaret alarak benzer bir teşebbüsün hayalini kurarlar varsa şunu bilsinler ki, Türkiye sokakta bulunmamıştır. Sokağa teslim edilecek bir ülke de değildir."

Nasıl bir korku içinde oldukları yeterince açık değil mi? Boş bir korku değil. Türkiye ve Kürdistan'ın kuru bir bozkıra dönüştüğünü en iyi bilecek durumdaki iki kişidir bunlar. Bu bozkırı tutuşturacak kıvılcım nerede, ne zaman, nasıl ve hangi görünüm altında çıkacak; bilmiyoruz ve kimse de bilemez.

Ama bildiğimiz bir şey var. Dinci faşist iktidarın borazanı diyebileceğimiz birinin yazdığı gibi, "Eğer toplum sorunlarının çözümünde iktidar ve muhalefetten umudunu kestiye ondan korkmak lazım." Özgür Özel'inden Erdoğan ve Bahçeli'sine kadar hepsinin ortak noktası bu işte. Yasal olan ve olmayan sosyal reformistlere gelince onların hepsi, istisnasız emekçi sınıflara "muhalefetten" umutlarını kesmemelerini tavsiye ediyorlar.

Ne zaman, nasıl, nerede, hangi biçim altında patlak vereceği belli olmayan, ama patlak vermesi "mukadder" olan ayaklanmaya hazırlanmak gerektiğini herkes kabul eder. Peki, bu hazırlık ne anlama geliyor?.. Bu konuyu da bir başka zaman ele alalım.

Sansüre Hayır, Basına Özgürlük

Gazeteciler 24 Ekim günü 10 kentte gazetecilere, basın kuruluşlarına yönelik saldırılara, tutuklama ve kayyum atamalarına karşı sokaklardaydı.

İstanbul'da Kadıköy Altıyol'da bir araya gelen gazetecilere, işçi sendikalarından emek ve meslek örgütlerine, siyasi partilere kadar yüzlerce kişi katılarak Rıhtıma yürünerek basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yürüyüşte tutsak gazetecilerin fotoğrafları ve basın özgürlüğünü ifade eden dövizler taşındı.

Yürüyüş boyunca, "Özgür Basın Susturulamaz", "Sansüre Hayır Basına Özgürlük", "Sansüre hayır, habere özgürlük", "Yaşasın Basın Dayanışması", "Hırsızlar Dışarıda, Basın İçeride", "Sansüre, Kıyıma, Kayyuma Hayır" sloganları atıldı. Sokak ortasında katledilen gazeteci Hakan Tosun da unutulmayarak, "Hakan burada kamerası kayıpta" sloganı atıldı. Sık sık tutsak gazetecilerin ve katledilen gazetecilerin isimleri söylenerek, "Aramızda, Burada" denildi.

Kadıköy İskele Meydanına yaklaşırken katledilen ve tutsak edilen gazeteciler için bir süre kameralar yere bırakılarak basına yönelik saldırıları protesto edildi.

Kadıköy İskele Meydanı'nda gazeteciler ve basın meslek örgütlerinin ortak basın açıklamasını Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Genel Başkanı Gökhan Durmuş okudu.

Durmuş "Gazeteciliğin suç, haberin tehdit, gerçeğin sakıncalı sayıldığı; yalnızca gazetecilerin değil, itiraz eden herkesin sansürle, baskıyla ve cezalandırmayla karşı karşıya bırakıldığı bu düzene sessiz kalmayacağız. Televizyon kanallarına kayyum atanan, haber siteleri erişime engellenen, habercileri tutuklanan, sosyal medya hesapları kapatılan, gazetecilerin adeta bir köle düzeninde çalıştırılıp sosyal haklarının tırpanlandığı bir ülkede basın özgürlüğünden söz edilemez" diyerek sözlerine başladı.

Hemen her gün bir basın kuruluşunun ya da gazetecinin hedef alındığını belirten Durmuş, gazetecilerin, iktidarın bilinmesini istemediğini gizlemekle değil, halkın bilmesi gerekeni açığa çıkarmakla yükümlü olduğunu belirterek: "Gazetecilik siyasi iradenin, sermayenin sesi olamaz! İktidarın ya da siyasi erkin çıkarlarını halkın çıkarları gibi sunan, patronların ekonomik gücünü gerçeğin önüne koyan, siyasi iktidara yakın olmayı mesleki güvencenin teminatı sayan anlayış gazetecilik değil, iktidar ilişkilerinin yeniden üretimidir" diyerek gazetecilik mesleğinin etik ilkelerine dikkat çekti.

Bugün gazetecilerin iktidarın hoşuna gitmeyen sorular sorduğu, işçilerin direnişini, ezilenlerin sesini duyurduğu için hedef alındığını söyleyen Durmuş, gazetecilerin, halkın gerçekleri öğrenme hakkı için bedel ödediğini vurguladı.

Gazetecilik kurumlarına uygulanan sansür, otosansür, kapatmalar ve tutuklamaların sadece gazetecilerin sorunu olmadığını belirten Durmuş halka seslenerek, "Kapatılan sizin gerçekleri öğrenip politik iradenizi oluşturma hakkınızdır. İşçinin, çiftçinin, esnafın, memurun, kadının, gencin özetle bu toplumun yani sizlerin gerçekleri öğrenmeniz, gelişmelerden haberdar olmanız istenmiyor. Sadece gazeteciler değil siz

de susturuluyorsunuz!" dedi

Son 2 yılda basına yönelik çok sayıda saldırıyı dile getiren Durmuş tüm meslektaşlarını bu mücadeleye dahil olmaya çağırarak taleplerini şöyle sıraladı:

- Tutuklu meslektaşlarımızı serbest bırakın,
- Haberin üzerindeki yargı sopasını geri çekin,
- Medyada kayyum uygulamalarına son verin,
- Hukuksuz erişim uygulamaları sonlandırın,
- Kamu reklam ve ilanlarının adil ve eşit dağıtın,
- Anayasa ile güvence altına alınmış olan basın özgürlüğünü ortadan kaldıran saldırılardan vazgeçin.

Maden İşçileri Ankara Yolunda

Manisa'nın Soma ilçesinde İmbat Madencilik bünyesinde çalışan maden işçileri, ücretleri ve diğer alacaklarının parça parça ödenmesine tepki göstermek amacıyla 27 Ekim günü Ankara'ya yürüyüş başlattı.

Somalı maden işçileri, Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ege Bölgesi Şubesi öncülüğünde, alacaklarının tamamının ödenmesi talebiyle Ankara'ya yürüyüşe başladı.

İşçiler, hak edişlerinin bir yılı aşkın süredir düzenli ödenmediğini belirterek, kalıcı çözüm talep etti.

Soma'da Cengiz Topel Meydanı'nda düzenlenen basın açıklamasında konuşan Maden İş Sendikası Ege Bölgesi Şube Başkanı Nazmi Gürleyen, işçilerin maaş ve alacaklarını parça parça alabildiğini söyledi, *"Santral alacaklarının ve masa başı hesapların faturası, yerin yüzlerce metre altında canı pahasına çalışan ve üreten maden işçisine kesilemez"* dedi.

Basın açıklamasının ardından madenciler baretlerini yere vurarak yürüyüşe geçti. Hayatını kaybeden madenciler için saygı duruşunda bu-

lunan işçiler, Atatürk Caddesi'nden Hüseyin Özkılınç Caddesi'ne ulaştı.

Burada polisin barikatıyla karşılaşan madenciler, barikatı aşarak yürüyüşlerini sürdürdü.

Günü kurtaracak geçici çözümler istemediklerini belirten Gürleyen, kalıcı ve somut adımlar atılması gerektiğini söyledi. Ankara'daki ilgili makamlarla yapılan görüşmelerde taleplerini ilettiklerini anlatan Gürleyen, *"Çözüm için gerekli adımlar atılmazsa Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ege Bölgesi Şubesi olarak Ankara'da olacağız"* dedi.

Diyarbakır'da Yeniden Eylem

Diyarbakır Şehir Hastanesi inşaatında çalışan 75 işçi, arabulucu eşliğinde varılan anlaşmaya rağmen, 26 Ekim'de yapılması gereken ödemelerin gerçekleşmemesi üzerine yeniden eyleme başladı.

Maaş ve diğer alacaklarını alamadıkları gerekçesiyle daha önce Yapı Yol İş Sendikası öncülüğünde 17 gün eylem yapan işçiler ile Gürbağ Group arasında geçtiğimiz hafta arabulucu heyeti eşliğinde anlaşmaya varılmıştı.

İşçilere yapılacak ödemenin 26 Ekim'de yapılmasının kararlaştırıldığı belirtilmişti. Ancak işçi temsilcileri, şirketin belirlenen tarihte ödemeleri yapmadığını, yeniden yapılan görüşmelerde de ödeme için süre istendiği, ancak herhangi bir tarih verilmediği ifade edildi.

Bunun üzerine 27 Ekim günü sabah saatlerinde işçiler, Diyarbakır Şehir Hastanesi şantiyesinde yeniden bir araya gelerek eyleme başladı.

İşçilerden bazıları inşaatın çatısına çıkarken, bazı işçiler de taşeron firmanın şantiye alanındaki ofisine girmeye çalıştı. Eylem alanına ambulans ve itfaiye ekipleri sevk edildi.

Arabuluculuk sözleşmelerine rağmen işçilerin haklarını gasp etmeye devam eden Gürbağ Grup'a karşı işçilerin şantiye önü ve çatısında başlattıkları eylem sonuç verdi.

75 işçinin büyük çoğunluğu haklarını alarak eylemi sonlandırdı.

Öğrenci İşçiler Köle Değildir!

DİSK'e bağlı Dev Turizm-İş Sendikası'nın çağrısıyla öğrenci işçiler, insanlık dışı çalışma koşullarda çalıştırılmaya ve haklarının gasp edilmesine karşı 24 Ekim günü bir kez daha Kadıköy'deki Calzone Burger önünde eylemdeydi.

Öğrenci işçiler, "Kayıt Dışı Çalıştır, Ücretini Ödeme", "Kafelerde, Barlarda İşçi Sömürüsüne Son", "Cihangir Çelik Hakkımızı Ver", "Barınmak, Okumak, Yaşamak İçin Çalışıyoruz" dövizleriyle işletme önüne yürüdü.

Geçim derdi yaşayan milyonlarca ailenin çocuklarının olarak okurken bir yandan da çalışmak zorunda bırakıldıklarını belirten Simge Öztürk "Güvencesizliğin en beteri bizlere yaşıtılıyor. Ağır iş yükü sırtımıza yükleniyor; sigortamız yapılmıyor, kayıt dışı çalıştırılıyor. Mobinge, tacize ve şiddete maruz kalmamız yetmiyormuş gibi işin sonunda ücretlerimiz gasp ediliyor" dedi.

Calzone Burger patronu Cihangir Çelik'in ücretini ödemediği öğrenci işçilerden Serdar Özbek'in hakkının ödenmesi için ikinci kez geldiklerini belirten Öztürk "İlk eylemimizden sonra Dev Turizm-İş Sendikası'yla görüşen patron Cihangir Çelik, ücreti ödeyeceğinin sözünü verdi fakat oyalama taktikleriyle sözünü tutmadı. Çalışan öğrencilerin yalnız olduğunu düşünen, emeğimize çökebileceğini zanneden başta Cihangir Çelik olmak üzere tüm patronlara sesleniyoruz: Ne sömürüye izin vereceğiz ne de sıra arkadaşlarımızı yalnız bırakacağız" dedi.

Calzone Burger'de çalışırken hakları gasp edilen, Serdar Özbek ise sigortasız çalıştırıldığını ve iftiralara

maruz kaldığını belirterek patronların öğrenci işçiler üzerinde kurduğu sömürüyü anlattı.

Eğitim hayatını sürdürebilmek ve aç kalmamak için çalışırken patron Cihangir Çelik'in haklarını gasp ettiğini belirten Özbek, "Bir işçi olarak onurlu yaşamamın giderek zorlaştığı günlerden geçiyoruz. Cihangir Çelik, çalışırken yaşadığı mağduriyetlerin üstüne hakkımız olan ücreti vermedi. Hak gaspına karşı Dev Turizm-İş ile irtibata geçtiğimizde, sırf ödeme yapmamak için üzerimize 'hırsızlık yaptılar, malzeme çaldılar' iftirasını attı. Bu iftiralar karşısında geri adım atmadığımızı görünce talepleri kabul ettiğini söyledi ancak süresi dolmasına rağmen ücretleri ödemedi. Bizim boş vaatlere karnımız tok! Bizi yalnız ve çaresiz sanan patronlar bilsin ki tek tek haklarımızı gasp etmelerine izin veremeyeceğiz. Birlikte güçlüyüz; örgütlenirsek ve mücadele edersek kazanabiliriz"

dedi.

Dev Turizm-İş Sendikası Genel Sekreteri Gökhan Aslan ise yaşanan tablonun münferit olmadığını, kentin dört bir yanındaki hizmet sektöründe bunun sistemli bir patron rejimine dönüştüğünü ifade etti.

Patronların işçilerin örgütsüzlüğüne ve yasal süreçlerin uzun olmasına güvenerek suç işlediklerini söyleyen Aslan, "Memleketin dört bir yanında milyonlarca öğrenci barınmak ve yaşamak için çalıştırılıyor. Patronlar, işçilerin iki kez gelip eylem yapacağını, sosyal medyada konuşulup konunun kapanacağını sanıyor. Yok öyle bir şey! Beklemediğiniz yerlerde, beklemediğiniz anlarda karşınızda olmaya devam edeceğiz" dedi.

Aslan, tüm öğrenci işçilerin bu sömürü düzenine karşı yan yana gelmeleri, örgütlenmeleri ve sendikali olmaları için çağrıda bulundu.

Kübra Yeşilova'ya Tahliye

NATO zirvesi öncesinde "eylem yapabileceği" ihtimali ile tutuklanan Devrimci Öğrenci Birliği'nden Kübra Yeşilova, 27 Ekim Salı günü Hatay 2. ACM'de görülen duruşması sonrası tahliye edildi.

Diyarbakır Cezaevi'nden SEGBİS ile mahkeme salonuna bağlanan Yeşilova'ya gözaltında olduğu süreçte neden susma hakkını kullandığı soruldu. Devrimci Öğrenci Birliği, Emekçi Kadınlar ve Mücadele Birliği Platformu'nun etkinliklerine katılmak için birisinin onu yönlendirip yönlendirmediği, hasta tutsaklarla ilgili yapılan bir basın açıklamasında fotoğrafını tuttuğu Elif Yaş'ı tanıyıp tanımadığı ve neden fotoğrafını tuttuğu, HTS kayıtlarında yer alan kişilerle neden telefonla görüştüğü, Yeşilova'ya sorulan sorular arasında.

Kübra Yeşilova da ifadesinde emekçi bir ailenin çocuğu olduğunu,

üniversite öğrencisi bir kadın olarak toplumsal olaylara duyarlı olduğunu, ifade özgürlüğü kapsamında anayasal hak kullanımı kapsamında çeşitli toplantı ve gösteri yürüyüşlerine etkinliklerine katıldığını, bu kurumların herhangi bir yasa dışı faaliyeti olmadığını, herhangi bir polis müdahalesi dahi olmayan eylemlerin bu suça dayanak yapılmasını kabul etmediğini anlattı.

İddianamede "örgütle irtibatlı kişilere para transferi yaptığı" iddiası yer alırken, hazırlanmış bir MASAK raporu bile yer alıyordu ve farklı farklı örgüt isimleri ile ilişkilendirilmeye çalışılan suçlamalar yer alırken, bunlar için somut bir delil yer almıyor.

Avukatları yaptıkları savunmada, müvekkilin NATO Zirvesi öncesi gerçekleştirilmiş bir protestoya katılacağı, organize edeceği gibi varsayımsal bağlantılarla zorlama suç oluşturulmaya çalışıldığını, 2911 sayılı kanun

kapsamında dahi suçun oluşmadığını, müvekkilin temel hak ve özgürlüklerini kullanmak fiilinden aylardır tutuklu bulunduğunu anlattılar.

Duruşma sonunda savcılık tahliyesini talep ederken, mahkeme heyeti Kübra Yeşilova'nın yurtdışı çıkış yasağı ile tahliyesine karar verdi.

Para Var

Çeviri Kolektifi

Struggle La Lucha'dan çevrilmiştir.

Fransa

6 Ekim'de Toulouse'da öğrenciler, Fransa'nın Parcoursup üniversite giriş sistemine karşı yürüyüş düzenledi. Afişlerinde "Yer kapma mücadelesine hayır, sınıf mücadelesine evet" yazıyordu.

Para var. Fransa'da, İngiltere'de ve Amerika Birleşik Devletleri'nde, en tepedeki kesimde biriken servet hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Eylül ayından bu yana Fransa'daki liseleri kapatan öğrencilere, okulları için para olmadığı söylendi. Hindistan'ın sokaklarını dolduran gençlere ise iş olmadığı söyleniyor. Her yerdeki işçiler, benzin ve ekmek için savaş zamanındaki fiyatlar ödüyor.

Liberal iktisatçılar hazır bir cevaba sahip: Servet var, öyleyse vergilendirin ve dağıtın. Bu cevap, mülkiyet meselesini görmezden geliyor. Servet, işçiler tarafından üretildi. Kapitalistler, üretim araçlarının sahibi oldukları için bu serveti kendilerine ait sayıyorlar.

Fransa'da İsyan

Eğitim bütçesindeki kesintiler ve yıkılmak üzere olan, aşırı kalabalık okullar nedeniyle Eylül ortasında Fransız liselerinde başlayan isyan, bir ayaklanmaya dönüştü. 17 Ekim'de öğrenciler, öğretmenler ve sendikalar Fransa'nın dört bir yanındaki sokaklara döküldü; çevik kuvvet polisi ise göz yaşartıcı gaz, şok bombaları, plastik mermiler ve coplarla karşılık verdi. İsyan İtalya, İspanya, Portekiz, Belçika ve Arnavutluk'a da sıçradı.

Emmanuel Macron'un 2017'de göreve gelmesinden bu yana, üniversite öğrencisi başına düşen devlet harcamaları yaklaşık beşte bir oranında azaldı. Paris'in hemen kuzeyindeki

Fransa

işçi sınıfı banliyöleri olan Seine-Saint-Denis'de, ortaöğretim öğretmenlerinin yarısı geçici sözleşmeli ya da mesleğe yeni başlamış durumda. Paris'te ise bu oran her 10 öğretmenden biridir.

İş Yoksa Oy Da Yok

Hindistan'daki gençlere de Fransız öğrencilere söylenenin aynısı söylendi: Sizin için bir şey yok. Kendisine "Cockroach Janta Partisi" adını veren gençlik hareketi, başyargıcın işsiz gençleri hamamböceğine benzetmesinin ardından Mayıs ayında başladı. Hindistan'da üniversite mezunu bir gencin işsiz kalma olasılığı, okuma yazma bilmeyen bir gencin işsiz kalma olasılığının neredeyse dokuz katıdır. Fransa'da olduğu gibi, okullar mezunlar yetiştiriyor, ancak ekonomide onlara yer yok.

2 Ekim'den bu yana hareket, seçmen listelerinden yaklaşık 130 mil-

yon ismin silinmesine karşı Delhi ve Mumbai sokaklarını doldurdu. Yoksul Müslümanlar, Dalitler -en çok ezilen kastlar- ve göçmen işçiler, seçmen listelerinde kalmak için artık talep edilen, on yıllardır geçerli olan belgelere sahip olma olasılığı en düşük olan kesimlerdir. Kimlerin hak sahibi olacağına belgeler karar veriyor ve bu haklardan mahrum bırakılanlar ise en yoksul ve en çok sömürülen işçiler. Genç mezunlara bir gelecek sunamayan aynı hükümet, en alt tabakadaki işçilerin oy hakkını da ellerinden alıyor.

Dağıtım, Mülkiyete Göre Şekillenir

Her iki hükümet de gerekli paranın olmadığını söylüyor. 1970 yılında Fransa'daki özel servet, ülkenin toplam ekonomik üretiminin yaklaşık üç yıllık değerine eşitti. Bugün bu rakam yaklaşık altı yıla denk geliyor ve servetin büyük bir kısmı en üst kesimde

yoğunlaşıyor. Manş Denizi'nin diğer tarafında ise 50 aile, İngiltere'nin en yoksul yarısından daha fazla servete sahip.

Amerika Birleşik Devletleri'nde ise en zengin %1'lik kesim, tüm servetin neredeyse üçte birine sahipken, bunu takip eden %9'luk kesim bir başka üçte birine sahip ve ülkenin geri kalan %90'ı ise geriye kalan kısmı paylaşıyor. 2025'in başları ile 2026'nın başları arasında, en zengin %1'in serveti, ülkenin yoksul yarısının sahip olduğu toplam servetten daha fazla arttı. 1929'dan beri ülkenin servetinin bu kadar büyük bir kısmı bu kadar az sayıda kişinin elinde toplanmamıştı.

Rakamlar servetin nerede olduğunu gösteriyor. Ancak bu serveti işçilerin ürettiği gerçeğini göz ardı ediyorlar.

İşçiler bir günde aldıkları ücretten daha fazlasını üretir; fabrikaların, ofislerin, arazilerin ve bankaların sahibi olan kapitalistler ise aradaki farkı kendilerine alır. 1875'te Alman sosyalistler programlarına "adil dağıtım" ilkesini eklediklerinde, Karl Marx sorunun sadece servetin nasıl paylaştırıldığıyla ilgili olduğu yönündeki argümana şöyle cevap verdi: "Tüketim araçlarının herhangi bir şekilde dağıtımı, yalnızca üretim koşullarının kendisinin dağılımının bir sonucudur." Zenginliğin kime ait olduğu, fabrikaların, toprakların ve bankaların kime ait olduğuna bağlıdır. İşçiler, sahipleri zenginliğin bir kısmını paylaşmaya zorlayabilirler. Ancak sahipler fabrikaları, toprakları ve bankaları elinde tuttuğu sürece, o payı geri alma gücünü de elinde tutar.

Fransa, geçmişte de büyük servetlere vergi uygulamıştı. 1945 yılında işçi sınıfı, büyük ölçüde Komünistlerin önderlik ettiği Nazi işgaline karşı silahlı direnişi yeni atlatmıştı ve Komünist Parti, ülkenin en büyük partisi olma yolundaydı. Her şeyini kaybetmekten korkan egemen sınıf taviz verdi: en büyük servetlere ağır bir tek seferlik vergi, Renault'nun, kömür madenlerinin ve büyük bankaların kamulaştırılması, ulusal sağlık sigortası ve emeklilik haklarının tanınması...

Patronlar taviz verdi, ancak fabrikaların ve bankaların geri kalanını elinde tuttu. Mayıs 1947'de Komünist bakanlar hükümetten atıldı. 1947 ve 1948'deki grevler askerler tarafından bastırıldı. Sonraki on yıllarda, sınıf güçleri arasındaki denge değiştikçe servetler geri geldi. 1930'larda ABD'de işçilerin kazandığı kazanımlar da aynı nedenden ötürü aynı sonuca ulaştı.

Büyük servetlere uygulanan bir vergi uğruna mücadele etmeye değer ve bu mücadeleyle kazanılabilir. Ancak bu bir tavizdir ve mülkiyeti elinde tutan sınıf, baskı azaldığında bu tavizleri geri alır.

Peki, servet şu anda nerede ve sahipleri onunla ne yapıyor? Servetin izini sürerseniz, her adımda aynı cevap karşınıza çıkar: Servet işçiler tara-

Avusturya

findan üretildi, kapitalistler tarafından elinde tutuluyor ve onu üreten halkın aleyhine kullanılıyor.

Henüz Elde Edilmemiş Kârlar Üzerindeki Hak Talepleri

İlk durak, dünya servetlerinin büyük bir kısmının bir sonraki serveti aramak için yöneldiği yapay zeka patlamasıdır. 13 Ekim'de Uluslararası Para Fonu, bir yapay zeka çöküşünün sonuçlarının "küresel boyutlarda olabileceği" uyarısında bulundu. Merkez bankacılarının bankası olan Uluslararası Ödemeler Bankası, 2021'den 2025'e kadar yapay zeka şirketlerine akan yatırım sermayesinin yarısından fazlasının, diğer yapay zeka şirketlerinden geldiğini bildirdi. Araştırma şirketi Gartner, 2030 yılına kadar yapay zeka veri merkezlerinin sahiplerinin, harcamalarını, borçlanma maliyetlerini ve yatırımcılarının beklediği kâr ödemelerini karşılamak için ihtiyaç duydukları gelirin yalnızca beşte birini elde edebileceklerini tahmin ediyor.

Bu döngüdeki her hisse ve her kredi, henüz elde edilmemiş kârlar üzerinde bir hak talebidir. Bu kârlar nihayetinde, aldıkları ücretten daha fazla değer üreten işçilerden gelmelidir. Ancak yatırımcılar, bu hak taleplerinin değerini, üretimin bunları destekleyecek kârları sağlayabileceğinden, çok daha hızlı bir şekilde artırmışlardır.

En büyük yapay zeka şirketlerinden biri olan Anthropic, bu durumun ne kadar ileri gittiğini gösteriyor. Wall Street Journal tarafından ilk kez bildirilen belgelere göre, şirket 2026'nın ilk altı ayında yaklaşık 16 milyar dolar gelir elde etmesine rağmen zarar etti. Şirket şu anda, yatırımcıların yaklaşık 1,5 trilyon dolar olarak belirlediği bir değer üzerinden halka arz yapmaya hazırlanıyor. Bu fiyat, tamamen henüz elde edilmemiş kârlara dayanıyor.

Kâr elde edilemediğinde iddialar çöker. Şirketler, elde edebilecekleri kârı geri kazanmak için işçileri işten çıkarır; hisseleri, bunları satın alan emeklilik fonlarında değer kaybeder

ve sahipler, 2008'de bankaların yaptığı gibi devlete başvurur; o dönemde Hazine onları kurtarıırken milyonlarca emekçi evini kaybetmişti.

Her Şeyin Fiyatındaki Savaş

İkinci durak savaştır. Bankaları kurtaran hükümet, aynı zamanda savaşları da başlatır. Gerileyen tekelleşen sermaye, petrolün, pazarların ve ticaret yollarının kontrolü için mücadele eder; İran'a karşı savaş ise bu mücadelenin bombalar ve ablukalarla yürütülmüş halidir. Savaşın 28 Şubat'ta başlamasından bu yana, ABD'de benzin fiyatı galon başına yaklaşık 2,90 dolardan 4,33 dolara çıktı. Küresel gıda fiyatları da yükseldi ve bu artış en çok Küresel Güney'i vurdu.

Bu artışın bir kısmı, malların taşınma maliyetine yansımıştır. İran, Hürmüz Boğazı'nı kontrol altında tutmakta ve buradan geçişi yönetmekte-

Portekiz

dir. Pentagon bir abluka uygulamakta, Hazine Bakanlığı ise İran'a geçiş ücreti ödeyen herkese yaptırım uygulamaktadır. Hiçbir gemi her ikisine de uymaz. Savaştan önce, bir süper tankerin boğazdan geçişi için sigorta maliyeti, taşıdığı her varil petrol başına yaklaşık 20 sentti.

Eylül ayına gelindiğinde bu maliyet 7-8 dolar arasına çıktı. Munich Re ve Swiss Re gibi sigorta şirketlerine sigorta sağlayan dev firmalar, 1 Ocak'ta yenilenecek poliçelerde primleri artırarak zarar eden bir yılı telafi etmek amacıyla Ekim ayı sonunda Almanya'nın Baden-Baden kentinde bir araya geldi. Yemen'deki Ensarullah'ın Suudi Arabistan'a yönelik ablukayı uygulamaya başlamasından bu yana, Kızıldeniz'deki Suudi bağlantılı tankerler, diğer gemilerin ödediğinin yaklaşık 10 katı tutarında prim ödüyor.

Sigorta şirketi, gemi sahibinden "savaş primi" talep ediyor. Gemi sahibi bu primi petrol tüccarına ve tahıl tüccarına aktarıyor; onlar da rafineriye ve değirmenciye aktarıyor; her biri kendine küçük bir kâr payı ekliyor ve bu süreç, çalışan kesimin satın almak zorunda olduğu benzin, ekmek ve kalorifer yakıtı fiyatlarına yansınaya kadar devam ediyor. Dünya pazarı, savaşın cephe hatları boyunca paylaşıyor ve sigorta şirketlerinin, gemilerin ve petrolün sahipleri, durumun böyle kalacağına dair bahis oynayarak fiyatlarını belirliyorlar.

Bunu İnşa Eden İşçiler

Yapay zeka patlamasındaki her servet ve bir varil petrolden elde edilen her kâr, işçiler tarafından üretildi. Son durak, bu işçilerden bazılarının bulunduğu yer: sahiplerin mülkünü koruyan hükümetin gözetiminde.

Curo Churata, 27 Haziran'da işe giderken bir Home Depot mağazasına uğradı. ICE ajanları onu gözaltına aldı. Louisiana'daki Richwood gözaltı merkezinde tutuldu ve üç ay boyunca her gün karısına ve üç çocuğuna telefon edip mesaj atarak iyi olduğunu haber verdi. Hastalandığında, en yakın hastane yedi dakika uzaklıktaydı. Yetkililerin onu hastaneye yatırması saatler sürdü. Hayatını kaybetti. Washington Post, Trump'ın Ocak 2025'te yeniden göreve gelmesinden bu yana ICE gözetiminde 59 kişinin öldüğünü belirtiyor.

ICE, bu işçileri çalıştıkları yerlerde buluyor. Sınır dışı edilme riski olan bir işçi, ödenmemiş ücretlerini talep etmeden, güvenli olmayan bir işi reddetmeden veya sendika kartını imzalamadan önce iki kez düşünür ve patron da bunun farkındadır. İşgücünün bir kesiminin üzerinde asılı duran bu tehdit, yanlarında çalışan herkesin ücretlerini düşük tutuyor. Minneapolis'ten Los Angeles'a ve New York'a kadar komşular, gündelik işçiler ve sendikalar, baskınlara karşı harekete geçti.

Sistemi Kim Ayakta Tutuyor?

Sınıf mücadelesi Paris, Torino, Lizbon ve Delhi sokaklarında yaşanıyor ve bu sokakların her birinde Fransız öğrencilerin gündeme getirdiği soru gündemde: Para var, peki kim alıyor ve kim karar veriyor? Liberal cevap ise vergidir. İşçiler bunun için mücadele ettiğinde, servet vergisinin siyasi anlamı farklılaşır. Sokaklarda ve işyerlerinde dile getirilen bu talep, sınıflar arası bir mücadeleye dönüşür ve bu mücadele, ilk talebin ötesine geçebilir.

Avrupa ve Akdeniz'deki 40'tan fazla limanda liman işçilerini temsil eden sendikalar, 30 Ekim'de grevlerle başlayacak şekilde askeri kargolara karşı koordineli bir eylem çağrısında bulundu. Fransa'nın CGT sendika federasyonu -aralarında demiryolu işçilerinin de bulunduğu- Ulusal Öğrenci Birliğiyle birlikte 5 Kasım'da grev çağrısı yaptı. İspanya'nın iki büyük sendika federasyonu, barınma hakkı ve

kirayı ödeyebilecek düzeyde ücretler talebiyle 11 Kasım'da genel grev çağrısı yaptı; Portekiz'in en büyük sendika federasyonu da bu greve katılmayı değerlendiriyor. İtalya'nın en büyük sendika federasyonu olan CGIL, düşük ücretlere, kemer sıkma bütçesine ve askeri harcamalara karşı çıkmak ve zenginlere vergi uygulanması talebiyle 20 Kasım'da genel grev çağrısı yaptı.

Genel grev, zenginleri ödeme yapmaya zorlayabilir. Aynı zamanda limanları, demiryollarını ve okulları kimin ayakta tuttuğunu da gösterir.

Fransa'daki öğrencilere para olmadığı söylendi. Oysa para her zamankinden daha fazla var. Bu para, onların ebeveynleri, Seine-Saint-Denis'deki öğretmenler ve işe giderken Home Depot'a uğrayan bir işçi tarafından üretildi. Bu para, onu üreten işçiler, üretimde kullanılan fabrikaların, bankaların ve veri merkezlerinin sahibi olana kadar tepedeki azınlığın elinde birikmeye devam edecek.

Yunanistan

Küba: Çökecek Mi Yoksa Patlayacak Mı?

Çeviri Kolektifi

Michel Torres Corona'nın cubaenresumen.org'da yayınlanan makalesinden çevrilmiştir.

2026 yılında, Küba'nın başlıca (ancak tek değil) nedeni ABD'nin enerji ablukası olan derin bir sosyo-ekonomik krizle boğuşurken, Küba'yı sık sık parmakla gösteren Avrupalı "demokrasiler" ise dünyaya geniş baskı repertuarlarını sergiliyorlar. "Çökmüş devlet", günlerce süren elektrik kesintilerine, ilaç, musluk suyu ve gıda kıtlığına katlanıyor... Ve bu koşullarda bile, emperyalizmin ve uşaklarının en büyük hayali olan o özlemle beklenen toplumsal patlama gerçekleşmiyor. Ne katliamlar, ne de toplu tutuklamalar, ne yaralılar ne de sakatlar. Oysa uluslararası düzenin sert hakemleri, zenginlikleri ve gelişmişlikleriyle övünenler, düzeni sağlamak için binlerce güvenlik görevlisini seferber ediyor ve Paris, Barselona ya da Tiran sokaklarında yüzlerce göstericiyi yerle bir ediyorlar.

Küba'da tam bir barış ve huzur olduğu söylenemez. Gece elektrik kesintileri sırasında, Havana'nın mahallelerinde ve ülkenin dört bir yanında hüküm süren sessizliği, onlarca komşunun tencerelerine vurma sesinin bozması sık rastlanan bir durumdur; Her ne kadar son haftalarda bu durum eskisi kadar yaygın olmasa da. Trump ve Marco Rubio gibi ah-laksızların bize dayattığı sadist feodal kuşatmaya karşı, aylardır destansı bir direniş göstererek hayatta kalmaya çalışan bir halkın da hayal kırıklığına uğramaya ve bu hayal kırıklığını dile getirmeye hakkı vardır (bazen bu irrasyonel bir şekilde olsa da). Ve şiddet yoluna başvurmamış süreç, kurumları ve liderleri eleştirmek anlaşılabilir ve hatta sağlıklıdır; zira bu kadar zor koşullarda, bu insanların da hatalar ve adaletsizlikler yapması anlaşılabilir bir durumdur.

Ancak bu durum, küresel düzeydeki egemen medya için -ve özellikle de Küba devrim sürecini her gün

itibarsızlaştırmak için çalışan medya makinesi için- Küba örneğinde kıyametvari bir anlam kazanıyor. Bir tencere-tava eylemi, doğal bir hoşnutsuzluğun kanıtı değil, "kötü rejimin" meşruiyetine karşı düzenlenmiş bir darbenin kanıtıdır; insanların elektrik ya da yiyecek talep ettiği bir gösteri, alışılmadık bir sosyal etkileşim biçimi değil, "zalim diktatörlüğün" sallantıda olduğunun bir göstergesidir. Ve eğer polis, bu zorlu ve çalkantılı zamanlardan yararlanarak yağmalama, sabotaj veya saldırı yapan bir kişiyi tutuklarsa, o zaman karşımızda şiddetli ve hiçbir şekilde haklı gösterilemeyecek bir baskı eylemi vardır.

Ancak Fransa'da devlet iki binden fazla kişiyi gözaltına aldığı bir göstericinin ölümü ve yaklaşık bin polisin yaralanmasıyla sonuçlanan olaylarda- bundan bir tiranlık olarak söz edilmez; aksine, "protestoları kontrol altına almak" için kamu otoritesinin mantıklı bir şekilde kullanılması olarak değerlendirilir. Ve aşırı sağcı aktivistler, özellikle de "Kastro rejiminin kurbanları" için o kadar çok ağlayan Trump yanlısı Kübalılar, şiddeti meşrulaştırmak ve göçmenleri ile sözde İslamcı köktendincileri suçlamak için acele ediyorlar.

Küba'da Paris'tekine Benzer Bir Senaryo Yaşanırsa, ABD'nin Askeri Müdahalesi Ne Kadar Sürer?

Haber programlarının, insanlar yaşam maliyetleri, kiralar ya da Arnavutluk örneğinde olduğu gibi o ülkedeki Trumpçı mafyanın zararlı etkileri nedeniyle protesto ettiklerinde, dünyanın dört bir yanındaki sokakların savaş alanına dönüştüğünü göstermesi artık bir alışkanlık haline geldi... Peki, aynı şey Havana'da olsaydı ne derlerdi?

Bu yılın Mart ayında, Morón kasabasında onlarca kişi Komünist

Parti genel merkezi önünde protesto düzenledi. Bazıları bu binaya zarar vermeye karar verdi ve hatta binayı ateşe vermeye bile teşebbüs etti. Gözaltına alınanlar oldu ve bir göstericinin bacağından kurşunla yaralandığı söylendi; ancak resmi açıklama, göstericinin çatıya tırmanırken sarhoş olduğu için düşerek kaza geçirdiği yönündeydi. Kısa bir süre önce, bu olaylarla ilgili savcılık talepleri kamuoyuna açıklandı; bu talepler, yıpranmış Ulusal Elektrik Enerjisi Sistemini desteklemek üzere kurulan fotovoltaiik sistemlere yönelik sabotaj ve hırsızlık suçlarını işleyenlere uygulanan cezalar kadar ağır cezalar öngörüyor.

Küba karşıtı basın için bu, acımasız bir önlem; peki... ya bu Avrupa'da ya da Amerika Birleşik Devletleri'nde olsaydı ne derlerdi? Zorla girip kamu binalarını tahrip eden sabotajcılar hakkında ne söylenirdi -bilmem, örnek vermek gerekirse, Washington'daki ABD Kongre Binası gibi- ya da herhangi bir uzmanın savaş hali benzeri olarak nitelendireceği koşullardan yararlanarak suç işleyen kişiler hakkında ne söylenirdi... Bilmem, Kiev'i düşünebiliriz mesela?

Bugün yüzlerce göstericinin bastırıldığı ve tutuklandığı hiçbir Avrupa ülkesinde, yakıt veya ilaç ithalatını engelleyen bir abluka yok. Hiçbirinde halkı saatlerce, hatta günlerce elektriksiz bırakan bir enerji krizi yok. Oysa bu ülkelerin hepsinde devlet, toplumsal hoşnutsuzluğa, Küba'nın kendi protestolarına verdiği tepkiyi fazlasıyla aşan bir zorlayıcı güç kullanımıyla yanıt vermiştir. Öyleyse hangi devlet başarısızdır? Neden eski kıtanın cumhuriyetlerinde ve krallıklarında toplumsal ayaklanmalardan söz edilmiyor? Bu yerlerde barış ve demokrasiyi yeniden tesis etmek için ne zaman ABD'nin askeri müdahalesi talep edilecek?

"Bastırma izni" üzerine işleyen bir jeopolitik vardır; tıpkı ticaretten söz edildiğinde bu değişkenin ağırlık taşıdığı gibi. Kübalı komünistlerden söz edildiğinde göğsünü kabartıp "komünistlerle iş yapılmayacak" demek kolaydır, ancak söz konusu Çinli komünistler olduğunda bu daha zordur. İnsan haklarını ihlal etmek, "gelişmekte olan" ülkelerin işidir; süper güçler ve zengin ülkeler ise yalnızca kendi çıkarlarını ve sahiplerinin... yani vatandaşlarının güvenliğini gözetirler.

Küba'da her türlü protesto ya da toplumsal hoşnutsuzluğun nesnel ve maddi bir nedeni vardır: abluka. Öyleyse Avrupa'da neden protesto ediliyor?

Bunun nedeni de politik olmakla birlikte, bu bir emperyalist savaş eylemi değil, anti sovyet propagandası için çok yararlı olan, ancak artık neo-liberal gurular için pek kârlı olmayan o Avrupa "genel refah devleti"nin kademeli olarak ortadan kaldırılmasıdır. Bazıları tarafından tekno faşizm ya da tekno feodalizm olarak adlandırılan çağdaş kapitalizm, halklarının hayal kırıklığını şiddetle yönetiyor;

ancak aynı zamanda, bu şiddetin uygulanmasına dair anlatının, sistemi meşruiyetinden mahrum bırakması ve kötüler her zaman başkaları olarak kalması için geleneksel medyaya ve sofistike algoritmalara da yatırım yapıyor. Ve böylece "toplumsal patlama" da "üçüncü dünya"nın münhasır mirası olarak kalıyor.

Bir abluka altında halkına elektrik ve musluk suyunu garanti edemeyen bir devlet -en azından eskisi gibi sıklıkta ve kalitede- "başarısız" olarak sunulur. Oysa sözde "kapitalist kalkınma" sürecinin ortasında, baskı uygulamak için binlerce asker ve polisi seferber eden bir devlet, "ayaklanmalarla boğuşan bir demokrasi"den başka bir şey değildir. Çünkü başarısızlık, küçük devletlerin işidir, büyük güçlerin değil; küçük diktatörlükler baskı uygular, büyük uluslar ise güvenlik aygıtlarının sağlam gücünü gösterir.

Küba Devrimi, bugün her zamankinden daha fazla, kuşatma koşulları altında ilerleyen bir siyasi süreçtir. Evet, Küba'da baskı var, şiddet var, hoşnutsuzluk var, hatalar ve hatta adaletsizlikler işleniyor... ama

ikiyüzlü bir şekilde ilk taşı atmak için acele edenleri alkışlayacak mıyız?

Mesele, asimetrik olduğu kadar haksız bir savaşla karşı karşıya olan Küba hükümetinin her gözaltını, her tutuklamayı, her siyasi hamlesini eleştirel bir bakış açısı olmadan savunmak değildir. Ancak en azından hedeflememiz gereken şey, tek görünür şiddetin küresel Güney ülkelerinden kaynaklandığı, oysa Avrupa demokrasilerindeki yapısal ve polis şiddetinin "doğallaştırılmış keyfilik" haline geldiği bu çifte standardın kabul edilmemesidir.

Karanlıkta kalan, ancak yine de kaosu önlemek için maddi ve insani kaynaklarını idare eden bir ulusu, "başarısız devlet" olarak kolayca yafalamak doğru değildir. Hele de, ışıkların hiç sönmediği yerlerde, abluka veya işgal tehdidi bulunmayan şehirlerde, tamamen cezasız bir şekilde ateş açıldığı, sakatlamalar yapıldığı ve insanların hapse atıldığı herkesin gözü önünde olduğu düşünülürse. Küba'nın yaptıklarını ya da yapmadıklarını değerlendirirken, adaletten sapmamak için genel tabloyu görmek şarttır.

Trump, Küba'ya Tehditlere Devam Ediyor

Çeviri Kolektifi

José Ernesto Nováez Guerrero ve Joshua Suarez'in *Cuba en Resumen*'de yayınlanan yazısından çevrilmiştir.

Trump, ara seçimler öncesinde gerçekleştirdiği ülke çapındaki tur kapsamında 23 Ekim'de Florida'da düzenlenen bir mitingde Küba'yı bir kez daha tehdit etti.

Destekçilerinden oluşan kalabalığa hitap eden ABD başkanı, "İran'dan döneceğiz; o güzel gemiler Küba'nın yakınından geçecek. Onlardan birini kıyıda yaklaşık 50 yarda uzaklıkta durduracağız. Ellerini kaldıracaklar... ve sonra işi bitirmesi için Marco Rubio'yu göndereceğiz. (...) Durmamıza bile gerek yok; gemiyi orada bırakacağız, o da işin icabına bakacak. O harika bir adam."

Bu sözlerin bağlamı ve söylendiği yer, ABD başkanının ikamet ettiği ve aynı zamanda birçok önemli ittifakını sürdürdüğü eyalet olan Florida'daki muhafazakar seçmenlere ve sağcı bağışçılara yönelik bir jest olduğunu da açıkça ortaya koyuyor.

Küba Dışişleri Bakanı'nın bu provokasyonlara verdiği yanıt kararlıydı:

"Küba'ya yönelik ABD'nin emelleriyle ilgili her türlü tehdidi reddediyoruz. Kıyılarımızda güzel plajlar var, ama aynı zamanda köpek dişi mercanlarımız da var; bu mercanlar, düşmanca niyetlerle ve hakimiyet hırsıyla gelenler için elverişsiz bir ortam oluşturur."

Rubio, Kübalıları CIA ile İşbirliği Yapmaya Çağırıyor

Trump'ın Fort Myers'ta Marco Rubio'yu Küba ile "anlaşmayı sonuçlandırmak" üzere göndereceğini açıklamasından birkaç dakika sonra, Dışişleri Bakanı X hesabından Kübalılara yönelik şu mesajı paylaştı.

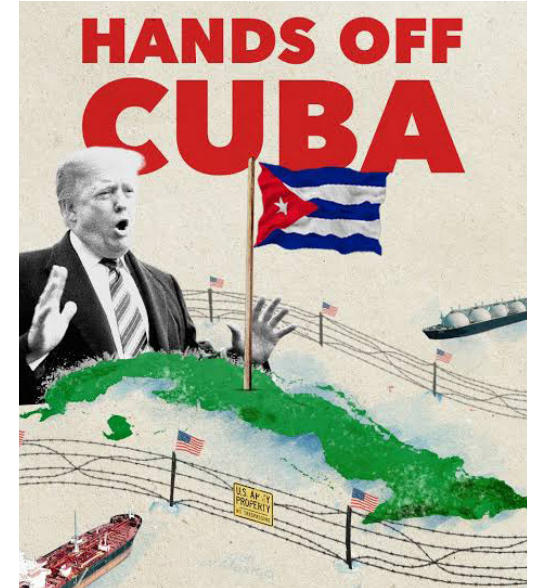
"Küba'da olumlu bir değişim gerçekleştirmek isteyenlere: Şimdi tam zamanı. Tutulmayan sözler, yolsuzluk ve sadece bir avuç insanın ayrıcalıklı yaşamlarından bıkmışsanız, CIA ile gizli bir ortaklık kurarak arzu ettiğiniz değişimi gerçekleştirmek için bu fırsatı değerlendirin."

ABD diplomasi başının sosyal medyada Küba'daki CIA işbirlikçilerini açıkça işe alması, emsalsiz olduğu kadar saygısız bir davranıştır.

"Sivil toplum" ya da "demokrasi programları" gibi örtmece ifadeler yok: istihbarat teşkilatı, adıyla anılıyor.

Bu olay, Trump'ın Küba kıyılarının 50 yarda açığında konuşlanmış savaş gemilerinin tehlikeli manevralar yaptığını duyurduğu öğleden sonra gerçekleşti; bu yıl, adaya yönelik petrol ablukasıyla damgalandı ve Birleşmiş Milletler'in ablukaya karşı bir karar tasarısını oylamasına sadece beş gün kaldı.

Bu yeni ve saldırgan tırmanış, Trump yönetimi ve Dışişleri Bakanlığı'nın 2026 yılında özellikle şiddetli bir şekilde Küba'ya karşı yürüttüğü sürekli saldırganlık eğiliminin bir parçasıdır. Hem yaptırımlar hem de bu müdahaleci tutumlar, uluslararası hukuku ve

Birleşmiş Milletler Şartı'nı tamamen ihlal etmektedir.

ABD'nin Küba'ya yönelik politikasının hiçbir hukuki ya da ahlaki dayanağı yoktur. Bütün bir halkın yaşam koşullarına saldırmak, yabancı kurumların müdahalesini teşvik etmek ve askeri hareketle tehdit etmek, yerleşik tüm uluslararası normları ihlal etmektedir.

Ayrıca bu durum, olumsuz iç siyasi ortam ve Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda abluka karşıtı tarihi Küba kararının görüşüleceği sırada yaşanabilecek bir başka yenilgi ihtimali karşısında atılmış çaresiz bir adım olarak yorumlanabilir.

Küba'nın kendini savunma hakkı tamdır. Suç niteliğindeki abluka sona ermelidir.

Neyi Tartıştırmak İstiyorlar

Kenan Kızıl

Bekleyişe sokmak; bir yandan insanların önüne umut kırıntıları serpmek, diğer yandan sürekli bir oldu, olacak noktasında tutarak yormak, bıktırmak ve tüketmek. Bu, aynı zamanda bir konuyu sürekli gündemde tutarak, diğer önemli konuların tartışılmasını engellemek için de çok iyi bir taktiktir.

Örneğin: “Barış”... Otuz yıldır bu sözcüğü duyup duruyoruz. Kim bilir şimdiye kadar kaç insan bunu gerçekten umut etti ve kim bilir kaç insanın umudu bu otuz yılda tükendi gitti. Ayrıca bir şey otuz senede olmamışsa, artık olmayacağını anlamak için otuz sene daha mı beklenecek sorusu da ortada duruyor!..

Sık sık neyi, ne için tartıştığımızı kendimize sormalıyız. Gerçekten can alıcı konuyu mu tartışıyoruz, konu önemli ama yeterince tartışılmadı mı, söyleyecek ne varsa çoktan söylenmedi mi?

Bir konu herkesçe tartışıldığı ya da biz onu tartıştığımız için önemli olmadığı anlamına gelmez. Ölçüt bu değildir. “Nesnel koşullar” ve “somut durum”la başlayıp ama aynı konuları bıktırıcı bir tekrarla dillendiren, gerçek çözümler önermeyen, gevezeyi dinlemek, okumak zorunda kalıyorsa, diye bir düşünürsek sinir sistemimizin nerede sınıdığını fark etmiş oluruz. Sadece burjuva medya değil, onun tuzağına kapılan kimi “sol”cular da yorucu ve bıktırıcı değil mi?

Neyi tartıştırıyorlar bize, neyi ve nasıl? Vanlı (“ilegal işler yapan”) birinin düğününde takılan kilo kilo altınları burjuva medya günlerce herkese konuşturmadı mı? Hatta o altınların bir kömürlükte “ele geçirildiği” marşlar eşliğinde ilan edildiğini duymadık mı? Peki bu konuşulurken neler konuşulmadı? Asgari ücret zammı, yüzbinlerce üniversiteli genç insanın yurt ve barınma sorunları, iş cinayetleri,

Sık sık neyi, ne için tartıştığımızı kendimize sormalıyız. Gerçekten can alıcı konuyu mu tartışıyoruz, konu önemli ama yeterince tartışılmadı mı, söyleyecek ne varsa çoktan söylenmedi mi?

kadınların katledilmesi, artan uyuşturucu bağımlılığı, artan işsizlik, zindanlara, kuyulara atılan devrimciler ve ve ve daha daha nice önemli konular. Hiç biri önemli değildi de, tek sorun şu Vanlının tutuklanması mıydı? Sanki kendileri çok daha az suçluymuşçasına “suçlunun” tutuklanmasına gazeteci beyler ve yetkililer sevindiler!..

Ya BM toplantısında olan bitenin bize aktarımı! Bize arabesk bir film-den aktarılan karelerde esas oğlan konuşurken yan roldekilerden biri ağlıyor! Şüphesiz sahne çok dokunaklı!.. Biri ağlamış, biri birine “kılıç hediye” etmiş, ABD başkanı abuk sabuk sözcüklerle övünürken, dinci faşistler de gururla döşlerini dövmüş. Gerçek şuydu: “yerli ve milli” heyet önemli toplantıların hiç birine davet edilmemişti. Sadece sırtlar pırpışlanmış ama “büyük abilerin” konuştukları konulara dahil edilmemişlerdi. Biri konuşuyor öteki ağlarken, Çin başkanı yanında süklüm püklüm oturan ABD başkanına had bildiriyor: “Bizim desteğimizle İran sizin canınıza okudu.” Her bir sözcüğün ardındaki fon buydu. Başka bir toplantıda Rusya delegasyonunu ABD ve AB delegasyonlarına: “Ukrayna ile ateşkese karşı değiliz ama bizim şartlarımızla” demekten hiç çekinmiyordu. Bu kez fon “yenildiniz kabul lenin”di. Peki bu burjuva basında ne vardı; hayaller... Toplantı çok başarılı geçmişti; bir kez daha “oyun kurucu” güç olduğumuz görülmüştü. Acaba hangi oyun? Kılıç hediyesine bakarsak, Erzurum yöresinden kılıç kalkan!..

Dahası var. Ya kendine sol-sosyalist basın diyen gazeteler, yayınlar? Son bir aydır boy boy fotoğraflarla ve çarşaf çarşaf yazılarla “Avrupa ve dünyada seçimin yükselişini” işliyorlar. Adeta panik amaçlı, kocaman bir propaganda. Önemsiz bir konu diyen yok, ama konuyu ele alış tarzı: “Eyvah, Hitler geliyor, mahvolduk!” Sormuyorlar bile bu sağ partiler niye güçlendiriliyor? Sorsalar da cevap saçma sapan laf kalabalığı!

Burjuva kalantörler neden daha az masraflı, liberal ya da “sosyalist” partileri değil de bu tetikçi Nazi kırma-larını öne çıkarıyor. Sokaklarında bir devrim hayaleti dolaşiyor olabilir mi acaba? Yok ama konuya illa “Elm Sokağı Kabusu” gibi ele almak, mücadele kaçınlarından tam da beklenen şey. Çözüm önerileri yok mu peki? Var. CHP, yeni parti, o, şu, bu herkes bir araya gelirse... Neyse ki Almanya’nın başkenti Berlin’de “solcu” biri “sürpriz” şekilde seçimden zaferle çıktı. Adı Elif. Yaşasın kurtulduk!..

Çok açık, milyonların esas derdi bunlar değil. Burjuva basının çarpıtıcılığını, sözde solcu yayınların korku edebiyatının yeri çöp tenekesi, ne dilimiz ne de aklımız. Bu toprakların gerçek gündemi hâlâ devrimdir! Acil görev, kendiliğinden bir seyir içinde yol alan ya da bunun için çaba toplayan milyonların bu devasa gücünü örgütlü güce çevirmektir. Bu unutulduğunda önemsiz konularda zaman yitirmekten öteye geçilmez.

Nihai Kopuşa Doğru

Ziya Serdar

Uzun zaman devam eden dinci faşist parti ile burjuva muhalefet arasındaki zıtlaşma, olanca hızıyla sürerken, taraflar geri adım atanın şarampole yuvarlanacağı bir noktadalar artık. Ama bu aralarındaki zıtlaşmanın uzlaşmaz bir çelişki olduğunu ifade etmemekle birlikte, aslında tam aksi yaklaşan fırtınaya karşı bir uzlaşma yoluna gitmeye her zamankinden çok ihtiyaç duyduklarını ifade eden bir olgudur.

Taraflar birbirleriyle uzlaşmalıdır, zira birlikte hır gür ettikleri bu süreç, şimdiye dek göstermelik de olsa, yapılan seçimlerin aslında neden anlamsız olduğunu herkesin gözü önüne sermekte. Ve söz konusu gözler önüne seriliş, iki tarafın da yaslandığı burjuva zemini tuzla buz etme potansiyeli taşımaktadır.

Fakat, faşist burjuva düzen öylesine güçlü biçimde kendisini ortaya koyuyor ki, iki tarafın uzlaşma gereksinimi, düzenin çürümüşlüğüne her an yeniden yarattığı devrimci durumun ağırlığı altında eziliyor. Dolayısıyla tarafların birbiriyle uzlaşması, ancak faşizmin gidecek yolu olması koşulunda mümkün sayılabilmeli. Artık tarafları uzlaştıracak yegane şey, işçi ve emekçi sınıfın burjuva muhalefeti bir kenara fırlatacak bir harekete kalkışarak, tarafların hır gür etmelerinin zeminini sağlayan faşist burjuva düzeni yıkılıp gitme tehdidiyle karşı karşıya bırakması olur.

İşçi ve emekçi kitleler, 18 Mart ile başlayan süreç boyunca burjuva muhalefetten düşünsel anlamda ne denli kopuk olduklarını defalarca ortaya koydu. Hala eylemlerde yankılanan "Çözüm Sandıkta Değil Sokakta", "İktidar, İktidar" vb sloganlar, bu kopuşun düşünsel yansıması ise, meclise yürüyeceğini söyleyen burjuva muhalefet liderinin etrafını dakikalar içinde ve binler halinde sarmaları da, aynı düşünsel kopuşum pratik yöneliminin yansımasıdır.

Onlar, burjuva muhalefeti her mitingde aynı teraneleri duymalarına karşın, henüz bir kağıt gibi buruşturup bir kenara atmadılarsa bu, hareketin devamlılığının ihtiyaç duyduğu genel bahaneyi burjuva muhalefetin dinci faşist parti ile zıtlaşmasında bulduklarındandır ancak. Hareketin mevcut düzeyi buna uygun olduğundan, burjuva muhalefetin miting çağrıları hala karşılık bulabiliyor.

Şayet burjuva muhalefetin dinci faşist parti tarafından hırpalanması işçi ve emekçi kitleleri genel bahane bağlamında burjuva muhalefeti bir kenara atmaya iten bir noktaya taşırs-

sa (ki mevcut koşullarda bu zorunlu bir sonuca evrilme potansiyelidir) o zaman şimdiye dek her fırsatta lümpen karakterine uygun biçimde efelenip duran dinci faşizmin burjuva muhalefetin uzlaşma çağrılarına karşılık vermesi mümkündür.

Şimdi biraz mevcut koşullara bakalım, ülkenin ekonomik ve siyasi başta olmak üzere her alanda içinde bulunduğu krizin etkileri, her geçen gün daha da artan bir seyir izliyor. Bir yandan cüzi miktarda gelen sıcak para akışı sayesinde faizi arttırıp talebi daraltma yoluyla sefil bir enflasyonla mücadele politikası izleniyorken, diğer yandan sürekli dış borç kaynaklı yaşanan parasal kan kaybı ekonomiyi patlama noktasına doğru götüren en önemli faktörlerden biri olarak öne çıkıyor. Ayrıca iki buçuk yıldır devam eden sanayisizleşme de, ekonominin karşı karşıya olduğu en ciddi sorunlardan biri. TÜSİAD yönetim kurulu başkanı Ozan Diren'in şu sözleri, tekelci sermayenin ve dinci faşizmin ekonomide nasıl bir buhranla karşı karşıya olduğunu iyi özetliyor "Hangi pazarlarda derinleşeceğiz? Hangi teknolojilerde yetkinlik oluşturacağız? Hangi sektörlerde ve hangi bölgelerde ölçek büyüteceğiz? Bunları netleştirmeliyiz." (27 Ağustos 2026)

İşsizliğe baktığımızda tablo, her zamankinden vahim yayınladığı istatistik verilerin yakınlığından hiç kimsenin şüphe duymadığı TÜİK verilerine göre işsizlik oranı %7.8 yani 2 milyon 740.000. Ama bu dar tanımlı işsizliği belirtiyor yani iş bulamadığı için iş aramayı bırakmış olanlar ve az kazandığı için daha fazla çalışmak isteyenler, bu iki potansiyel iş gücü kesimini hesaba katmıyor. Geniş tanımlı işsizlik oranı ise %31 yani 12 milyon 608.000. Aradaki farkı oluşturan yaklaşık 9,9 milyon insan asgari ücret düzeyinin belirlenmesi söz konusu olduğunda, burjuva sınıf tarafından kurnazca hesaba katılıyorlar. Zira emek arzı ile talebi arasındaki fark ne denli büyük ise, asgari ücretin düzeyi o denli düşüyor; ama konu, o insanların işsiz olduğunu kabul etmeye gelince gözardı ediliyorlar. Bir nevi Yaşar ne Yaşar ne yaşamaz meselesi. TL'nin değer ölçüsü olmaktan çıktığı, dolayısıyla ödeme aracı işlevini de yerine getiremediği koşullarda işçi ve emekçi halkının 28.075 lira gibi bir rakamla açlığa mahkum edildiği bir ülkede 12 milyon 608.000 kişinin hangi insanlık dışı koşullarda yaşamını idame ettirdiği bellidir.

Bugüne kadar kredi kartları üzerinden dönen çarklar, patlayan fon

krizi ile birlikte borsadan banka mevduatlarına doğru gerçekleşen geçiş sayesinde, bir süre daha dönmeye devam edebilir. Ama fon vurgunu yüzünden şirketlerin alacak verecek hesapları karman çorman olduğu için, banka mevduatlarına yönelik çarkları ancak biraz daha döndürmeye yetebilir. Buna bir de dinci faşizmin içinde debelendiği pisliğin kabarıklığını, sürekli yeni bir vurguncunun adının açığa çıktığını eklediğimizde, işin içinde olduklarından aklı başında kimsenin şüphe duymadığı bankacıların da açığa çıkmadığı çıkması halinde kredi sisteminin çöküşü başlar.

Bundan en çok etkilenecek olanlar, tabii ki işçiler ve emekçilerdir. Onlar, fon vurgunu meselesi ile kendi meseleleri arasında doğrudan değil, dolaylı bir özdeşlik kuruyorlar Bu nedenle burjuva muhalefetin "milletin parasını çaldılar" türünden laflarına kulak asmıyor, meselenin büyük balık-küçük balık meselesi olduğunu görüyorlar. Öte yandan, kendi yoksullukları ile tepedekilerin sürdüğü sefahat arasındaki uçurum da, kitleler ile tekelci sermaye ile dinci faşizm arasındaki kopuşu perçinleyen faktörlerden biridir. Şartlar, şimdilik kredi kartları üzerinden dönmeye devam ettiği için, işçi ve emekçilere ayaklanmanın genel bahanesini verebilecek olan şey, onların kredi-borç sarmalındaki ve öyle veya böyle idame ettirdikleri mevcut yaşamlarında idare ettiremeyecekleri bir seviyedir.

O seviyeye ulaşılmasını önündeki engel, dinci faşizm ile uzlaşma yolu arayan burjuva muhalefetin sistemi koruma kaygısıdır. Dinci faşist partiye göre "listeyi açıkla, yoksa biz açıklarız" diyorlarsa bu, yine bir uzlaşma arayışının tezahürüdür. Çünkü o listeyi kendileri açıklamaları durumunda çelişkilerin daha da keskinleşeceğini ve savaşımı sertleşeceğini biliyorlar.

Ancak emperyalistlerden destek almaları durumunda gelebileceklerini ve emperyalistler de onlara destek vermediğine göre burjuva muhalefetin her şeye rağmen sandığa güven aşılamaktan başka yapacağı bir şey olmadığı açıktır. Özgür Özel'in Mersin mitinginde "sakın ha sandıktan umudumuzu kesmeyin" sözleri az önce söylediklerimizi doğrular ve ancak halk sandıktan umudu kesmişse boşuna söylenmemiş sözler olabilir.

İşçi ve emekçi halkın burjuva muhalefetten düşünsel kopuşun pratik kopuşa dönüşmesi ve faşizmi yıkacak bir hareket haline gelmesi için tüm koşullar mevcuttur.